JEROLD ŞI PISICA

de **Jean-Pierre Adrevon**

Traducerea Sorin Simion și Dan Merişca

Ochii robotului se mişcă şi lansează scântei multicolore; are opt ochi, antene care se balansează. Jerold abia îl priveşte: bucătarul automat are mai mulţi ochi, mai multe lumini, e mult mai nostim, sau mult mai înspăimântător. Sau cel puţin părea nostim sau înspăimântător pe când ochii lui Jerold încă nu puteau aprecia în mod clar, dincolo de ceaţa minunată a primei copilării, formele nete şi dure ale casei părintești. Astăzi, totul a dobândit o formă definitivă, o stabilitate liniştitoare, fără mister; lumii lui Jerold i se adăugase o dimensiune suplimentară: aceea a plictisului.

Băiatul ăsta se plictiseşte, spune Tata, pentru a zecea sau a suta oară. Mama ridică din umeri, răspunde, pentru a zecea sau a suta oară, că, în trei luni, casa va fi branșată la educatorul automat şi că Jerold va putea urmări opt ore de curs pe zi şi că totul va merge mai bine pentru el. Jerold are aproape patru ani, are ochi albaştri ca Tatăl său, părul blond ca Mama sa, îi place tot ce mişcă, tot ce este sau pare viu, rămâne ceasuri întregi în faţa telecranului, urmărind fără să înţeleagă mare lucru reportajele despre războaiele din Asia şi războaiele din Lună şi din Marte.

Într-o zi, tatăl l-a surprins în faţa ferestrei – era vară în BVille – urmărind din ochi o formă în viteza care se învârtea printre blocuri. Pasărea, ultima, singura, poate, în BVille, trasa mari opturi în spaţiul închis cerul crenelat de beton. Avea o coadă în V şi mari aripi ascuţite.

Tatăl nu-i destinse culoarea, pasărea era prea rapidă, prea departe, prea mică. Apoi, fu o strălucire în cer, când pasărea necunoscută traversă fără teamă o rază ucigaşă ce aducea în case imaginile şi sunetele telecranului.

Micul avion e mort, spuse simplu Jerold. Dar mai rămase încă mult după aceea lângă fereastră, căutând pe cerul întunecat şi gol alte mici avioane vii, improbabile.

Cred că i-ar trebui un animal, un animal viu, spuse Tata. Eşti nebun! spuse Mama; un animal viu! Pentru ce?... De altfel, aşa ceva nu există în BVille, adăugă ea. Voi vedea, murmură Tata.

Seara, după masă, îl luă pe Jerold pe genunchi, îi scoase casca de cosmonaut care îi acoperea faţa şi-l întrebă dacă i-ar plăcea să aibă, pentru el, un mic animal viu, o pisică, un câine, ceva care se mişcă, mănâncă, face zgomot, care să fie adevărat. Jerold îşi privi tatăl fără să înţeleagă prea bine, ochi un punct imaginar cu puşca laser jucărie, apăsă pe trăgaci. O serpentină de foc sfârâi, roşie, în tubul spiralat al armei sale de copil. Înainte de a intra în cortul de dormit, Jerold îşi privi tatăl cu seriozitate şi spuse: aş vrea un tigru. Vei avea unul, răspunse Tata.

A doua zi începu să caute o pisică.

Dar în BVille nu mai sunt pisici, nu mai e nimic viu, în afară de oamenii care trăiesc aici, de păsările rătăcite care apar câteodată şi mor aici. După mai multe convorbiri la vifon, Tata cedă evidenţei. Un prieten îi sugeră totuşi că ar putea găsi aşa ceva undeva în întinderile deşertice ce îşi insinuează lepra verde între braţele în stea ale oraşelor AVille, BVille, CVille, care se unesc prin extremităţile tentaculelor lor rutiere. Acolo, unde nu mai există nimic folositor, deoarece culturile cresc în sere, trăiesc câteva familii de inadaptaţi nepericuloşi, care mai au câteodată, animale.

Eşti nebun? a spus Mama. Pentru Jerold o fac, a spus Tata.

A profitat de cele patru zile de concediu săptămânal, un monobuz l-a dus până la marginea unei faleze abrupte care plonjează într-un ocean înspăimântător de verdeaţă: ultimul bloc din BVille, năpădit la picioare de mareea câmpurilor în paragină.

Mirosul ierbii, strălucirea brutală a soarelui, căldura necontrolată, câte obstacole! Dar dragostea unui tată, susţinută şi de o mică doză de curiozitate, ajunge pentru a trece peste ele. Într-o veche fermă, Tata putu să-şi procure o pisicuţă, contra unei monede care, îşi

dădu seama, mai avea curs aici; câteva cărţi vechi pe care exilaţii voluntari şi ultimii descendenţi ai ţăranilor le apreciau, lipsiţi fiind de plăcerea tridimvizorului.

Pisica era un mic animal plăpând, în vârstă de circa 3 luni, cu blana roşcată şi capul devorat de doi imenşi ochi verzi. Se zbătu cu sălbăticie în mâinile tatălui, îl muşcă cu dinţii ei mici şi ascuţiţi, îl zgârie cu ghearele. Tata trebui s-o închidă în sacul său de voiaj, deschizând fermoarul adeziv doar atât cât animalul să-şi poată scoate capul. Atunci pisica începu să miaune, pe un ton strident şi piţigăiat, cu o regularitate exasperantă. Atâta vreme cât Tata se găsi pe câmp, suportă singur această mică neplăcere; dar, mai târziu, în monobuzul care-l ducea spre centrul oraşului, pisoiul continuă să miaune şi tatăl constată cu o jenă crescândă că ceilalţi călători priveau în direcţia lui cu figuri dezaprobatoare. Încercă să liniştească pisica cu mângâieri timide pe cap, dar nu rezolvă nimic; animalul continua monotona litanie a micilor sale strigăte (cam o dată la şapte secunde), întorcând nişte ochi mari şi speriaţi şi deschizând nemăsurat botişorul roz. Unul dintre călători, un domn voinic, cu un aer sever, îl apostrofă pe tată întrebându-l dacă nu cumva duce acasă o asemenea porcărie. Jenat, tatăl lăsă ochii în jos. După câteva clipe, mormăi că era pentru băieţelul lui care avea patru ani şi se plictisea.

Fu fericit, ajuns acasă, la al 102-lea etaj, să deschidă sacul şi să lase să iasă animalul, care fugi, minuscul ghemotoc de blană, să se ascundă sub bufetul din bucătărie. La început, Jerold nu părea prea interesat. Dar, cu trecerea timpului, descoperi o nouă plăcere în a urmări cu încăpăţânare pisica, pe care o numise „Tigrul”, prin toate camerele. Tigrul era sălbatic, din cauza înstrăinării de bună seamă, şi se lăsa cu greu prins. În prima noapte reîncepu să miaune, trezind-o pe Mama, care, furioasă, îl trezi pe Tata. Au avut atunci o nouă discuţie pe tema pisicii, căreia tatăl îi puse punct întorcându-se cu spatele şi apăsând ostentativ pe butonul de dormit al cortului.

A doua zi (a patra şi ultima zi de concediu a tatălui) casa răsuna de strigătele vesele ale lui Jerold, care-l hăituia pe Tigru din cameră în cameră, trăgându-l de coadă sau lovindu-l cu o vergea. Vezi, zise tatăl către soţia sa: acum se distrează… Mama se interesă atunci ce-ar trebui să-i dea de mâncare acestui animal; propuse deşeuri fierte. Ba nu, zise tatăl: omul de la care am luat-o m-a sfătuit s-o hrănesc numai cu lapte şi, de două ori pe săptămână, cu carne.

Seara, când ieşi din camera tridimvizorului – unde Jerold nu-i mai ţinea companie – tatăl descoperi pisoiul ghemuit sub o masă, scâncind jalnic şi lingându-şi insistent una din labele din faţă. Tata se plecă, trase animalul spre el, îl palpă. Sub degetele sale, laba era moale, păru că bucăţele de os umblau sub carnea delicată. Pisoiului îi scăpă un geamăt lung şi ascuţit.

Ce i-ai făcut? îl întrebă Tata, sever, pe Jerold. Vânătoarea de tigri, răspunse mândru Jerold. Tata surâse, îl ridică pe Jerold în braţe, la înălţimea privirii sale şi îi recomandă mai multă atenţie, îi spuse că nu trebuie să maltratezi un micuţ tigru. Jerold îşi privi îndelung tatăl, făcu o mutră bosumflată şi îl aprobă în silă.

Când, a doua zi după-amiază, Tata veni de la birou, Mama îi spuse pe un ton indiferent că nu se întâmpla nimic bun cu pisica şi că fusese o idee proastă de a i-o fi dat lui Jerold. Tatăl găsi pisica şi pe Jerold în bucătărie. Jerold îi dădea pisicii lovituri bine ţintite cu un instrument ascuţit care trebuie să fi fost un lung ac decorativ. Când îşi văzu venind tatăl, Jerold îşi întrerupse activitatea, se ridică încet şi plecă cu paşi mici către altă cameră, fără a da bună ziua, cu o faţă impasibilă. Pisoiul abia mai mişca, un firişor de sânge roşu se prelingea pe portocaliul blănii. Tatăl tresări când pisica îşi mişcă încetişor capul, dezvăluind o orbită goală, neagră. Întinse mâna, dar îşi opri gestul la jumătate. Orbita deschisă şi picurândă părea că îl priveşte, pisica nu mai mieuna, nu mai mişca.

Trebuie să facem ceva, îi spuse el soţiei, pisica va muri. Ce-ai vrea să facem? Nu ştiu, aş putea chema un medic… Cheamă dacă vrei…

Tatăl deschise vifonul, formă un număr, mai multe: i se răspundea mereu că orele de consultaţii trecuseră şi că, oricum, nimeni nu s-ar putea deranja pentru un animal. Descurajat, tatăl abandonă, se duse la bucătărie şi lăsă să curgă într-un vas puţin syntholact de la robinetul distribuitor; apoi i-l duse pisoiului care rămăsese în acelaşi loc întins pe pardoseala înroşită, dând încetişor din cap, răsucindu-se cu greutate, întinzându-şi micile membre către direcţii imposibile, unde durerea n-ar mai fi existat. Animalul îşi înclină capul spre vas, adulmecă lichidul, scoase o limbă roşie şi fragedă, rămase un moment nehotărât. Apoi capul i se prăbuşi alături, ca un hoit dezgustător.

Tatăl suspină şi se ridică. Manifestă puţin interes seara aceea la tridimvizor, unde se transmitea totuşi un mare reportaj despre

progresele războiului din Asia. Înainte de culcare, îşi îmbrăţişă tandru fiul.

A doua zi, după muncă, o întrebă pe Mamă: Ce noutăţi? Pisica a murit, îi răspunse ea. Nedesluşit, Tata o auzi spunând că se debarasase de ea aruncând-o în crematoriu. Se duse în sufragerie, apropiindu-se de fereastră unde Jerold, cu ochii pierduţi, contempla, fără s-o vadă, panorama pe care i-o oferea BVille. Jerold, un băieţel de patru ani, cu ochi albaştri ca tatăl său, cu părul blond ca mama sa. Tatăl îi petrecu braţul pe după umeri, adulmecând noaptea care cădea. La etajul o sută al hotelului Printania, două ferestre se luminează. Şantierul aerian al Gării Noi mirosea obositor a lemn verde şi umed; mâine, în BVille va ploua.